

A KIS RÓZSA

Árva maradt Rózsa, a kedves kis Rózsa,
Nincs a földön, aki gondoskodjék róla.

Nincs, ki fésülgesse, tartsa, öltöztesse,
Éhes is, rongyos is, hervad lelke, teste.

Utcasarkon koldul szegény szerencsétlen,
Fekete búbanat, könny ragyog a szemében.

S keserűn sóhajtgat: „Édes jó anyácskám!
Óh miért hagytál itt, mért nincs gondod én rám!

Küldj meleg ruhácskát, mert hideg van télen,
Egy kis kenyeret is, mert meghalok éhen!”

Odafenn az égben látja ezt és hallja
Szerető szülője: áldott édesanyja.

S könyörög az Úrnak: „Óh, jóságos Isten!
Tiszta szent örömem közeledbe sincsen.

Akkor lesz csak teljes az én boldogságom,
Ha Rózsát is itt az angyalok közt látom.

Egy szép szárnyas angyalt küldj le érte, kérlek,
Hozasd fel, hadd legyen lakosa az égnek!”

Megsajnálta Isten... És repült egy angyal
Csillogó, ragyogó, csattogó szárnyakkal.

Szegény Rózsa előtt termett nemsokára,
Éhhalállal s faggal küzdött a kis árva.

„Rózsa, jer, örvendezz! – szólt hozzá az angyal –
Engem anyád küldött... elviszlek magammal.”

Örült a kis Rózsa az angyali szónak:
„Vigy el hát, – könyörgött, – ott lesz nekem jó csak!”

Szép ragyogó szárnyán fölvitte az égbe,
Üdvözült anyjának szerető ölébe.